

Niantic - here we are!

Tur til Miami

Dankert Vedler er professor i psykologi ved universitetet i Trondheim. Han er egentlig pensjonert, over 70 år, men fortsatt svært aktiv i jobbsammenheng. Han har beholdt kontoret sitt på Dragvoll og er nesten daglig på kontoret sitt fortsatt.

Han er gift med Gitty. Det vil si Nayereh, som Dankert kaller henne og som er hennes egentlige navn fra Iran. Det er Britt, min kone, som kaller henne Gitty, fordi hun er vant til det.

Dankert konverterte til islam for å kunne gifte seg med Gitty. Hun fortalte at hun ikke kunne forlate islam av frykt for å bli drept. Det er dødstraff i islam for å forlate islam, så derfor gikk Dankert likeså godt over til islam for å få sin Nayereh. Regligionen betyr ikke så mye for dem begge uansett, så de følte nok at prisen for å få hverandre ikke ble så høy når alt kom til alt. Dessuten har Nayereh slektninger i Iran, og dit kan hun ikke dra dersom hun hadde forlatt islam til fordel for en svenske som bor i Norge og ikke var muslim. Så slik ble det bare.

Nå dro Dankert til Miami for at han skulle forfatte en publikasjon sammen med en amerikansk kollega. Han tok Nayereh med seg. De hadde fått leid en leilighet i nedre Miami i en høyblokk der. Britt og Nayereh har hengt sammen gjennom flere år og var gode venninner. De inverterte oss derfor til Miami. Vi takket ja til invitasjonen og dro. Billetter og hotell bestilte vi på Internett. Dankert ytet oss flott service i hvordan vi skulle ordne oss. Han anbefalte oss hotellet og sjekket forholdene på det. De var begge veldig hjelpsomme i å legge alt til rette for at vi kunne dra. Vi snakket med Dankert på Skype og Viber flere ganger forut for avreisen der han orienterte om forholdene i Miami.

Vi fikk ordnet alt som skulle til av formalitetet for permisjonen på skolen for å kunne dra. Vikarer ble ordnet.

Dagen før var det tid for pakking,. Britt og jeg hadde hver vår koffert. Jeg pakket på noen minutter mens Britt var mer omstendig. Hun brukte flere dager på å pakke kofferten sin. Jeg for min del fant fort ut hvilke klær som egnet seg. Badebukse var selvsagt inkludert, jeg forstod at Miami var et badested. Dankerte hadde sjekket om hotellet hadde svømmebasseng. Det var visst viktig, - og det hadde det. Elles var det viktig for meg å ha med riktig datautstyr, lesebrett, telefoner og GPS-utstyr. Pluss nødvendige ladekabler, tilkoblingskabler mellom fotoutstyr og pc og så videre. Omsider kunne jeg smekke sammen koffetene med alle dingsebomsene.

Flyet gikk klokka 0610 fra Værnes. Vi sjekket ulike alternativer for å komme oss til flyplassen. Flybussen kostet oss til sammen 340 kroner tur retur for to personer. Men da måtte vi ha taxi til flybussen. Det kostet til sammen vel 600 kroner på de to turene fram og tilbake. Dermed ville det koste oss bortimot 1000 kroner bare i transporten til og fra Værnes. Så vi kjørte likeså godt selv og satte fra oss bilen å Sandfjærhus parkering, Det kostet oss 600 kroner.

Kvelden før vi skulle dra var jeg rastløs og hadde liten lyst til å legge meg oppe på soverommet, så jeg la meg på sofaen i stua for å få litt søvn der. Vi måtte jo stå opp likevel i 3-tida på natta for å ordne oss for å dra, så det hadde meg for å sove oppe på soverommet følte jeg var forkastelig.

Men da ville ikke Britt sove oppe heller. Hun ville ikke ligge der oppe alene,sa hun. Så hun la seg på det lille soverommet nede som vi har ved siden av kjøkkenet.

Klokka 0330 ringte vekkeklokka på telefonen til Britt. Hun spratt opp for å ordne seg. Da ringte både telefonen min og lesebrettet mitt også.

Det varte ikke lenge før vi var på veien, - i bilen til Britt. Vi turde ikke kjøre min bil, for jeg hadde hørt noen ulyder fra motorrommet dagen før. Det kunne være noe feil på dynamo eller vannpumpa, så vi turde ikke bli stående fast akkurat på veien til flyplassen. Peugeotten satte vi derfor i garasjen og kjørte Audien til Britt til Værnes.

Bilene sklei over isholkene på gårdsplassen på grunn av manglende snømåking. Britt måtte ta fart for å få bilen ut av garasjen på grunn av den høye isvullen utenfor garasjeåpningen. Og da jeg smøg bilen min inn i garasjen etterpå, tok bunnen på bilen opp i isvollene da jeg kjørte inn i garasjen. Ja, ja, tenkte jeg, vi gir blaffen. Nå kommer oss bare av gårde og gir blaffen i alt vi burde ha gjort.

Vi kom oss til Værnes på sølete, saltede veier. Bilen satte vi fra oss på Sandfjærhus. En minibuss kjørte oss til terminalbygget. Sjåføren fortalte oss at en av naboparkeringene var Europark. Den var nyetablert og billigere enn Sandfjærhus, men den var ubemannet. Det var ingen transport til flyplassen. Folk måtte gå hele veien selv.

Minibussen stoppet utenfor terminalinngangen og vi tok koffertene med inn. Der fant vi en KLM-terminal hvor vi kunne få boardingpass.

Det var en smule omstendig. Passet ble scannet, men vi måtte i tillegg oppgi adresse til hotellet vi skulle bo på i Miami.

Omsider fikk vi boardingpassene utskrevet fra maskinen. To til hver, en fra Værnes og en fra Amsterdam.

Neste skritt var levering av bagasjen. Det ble ikke skrevet ut etiketter for koffertene på maskinen, så det skjedde først i drop-inn-skranken.

Det var en del kø der. Kun en enkel person betjente skranken, og han tok lang tid med hver enkelt. Da vår tur nærmet seg, gikk to herrer foran alle andre i køen, noe som vakte en smule irritasjon.

Omsider ble det vår tur. Vi leverte passet og boardingpasset og satte de to koffertene vi hadde på transportbåndet.

Deretter var det scanningen håndbagasje og ytterklær. Men det hadde vi gjort flere ganger tidligere, så det gikk på ren rutine.

Utgang 45 som vi skulle bruke, var på utenlandssavdelingen. Dit var det en spaserrunde, men den skulle senere vises seg å være bagatell-messig kort i forhold til hva vi kom til å oppleve av spasering gjennom uendelig lange korridorer senere på andre flyplasser.

Flyet var i rute. Men måtte av-ises først. Det tok oppstilling på av-isingsplassen. To lastebiler med en kurv på ei arm kjørte opp mot flyskroget. En mann stod i korga som ble heist over vingen på flyet. Derfra sprutet han glyserol – frostvæske - over vingene. Han hold en pistol koblet til en slange som sprutet glyserolen over vingene. På Gardemoen hadde vi sett at dette ble gjort med en rotorarm fra førerhuset, så måten det ble gjort på på Værnes var en smule primitiv i forhold til det som ble brukt å Gardemoen.

Omsider var flyet i lufta. Det var halvmørkt ennå. Klokka var seks om morgenen, og gatelysene lyste opp veiene som forsvant under oss.

KLM-flyet satte kursen for Schiphol utenfor Amsterdam. Turen tok et par timer, og vi landet der klokka 0840. Neste fly, til Miami, gikk seks timer og 40 minutter senere, kl 1520, så nå gjaldt det å slå i hjel tiden på Schiphol.

Vi fant en kafé i andre etasje der vi kunne se flyene komme og gå til de ulike terminalene. Jeg be-stilte en kyllingrett med en liten flaske rødvin til for å stille sulten. Britt bestilte en supperett hun koste seg meg.

Det var interessant å se på aktiviteten rundt flyene. Jeg merket meg at tempoet ikke var spesielt høyt. Det var ikke mas i forbindelse med flyavgangene. Men det foregikk så mye samtidig at aktiviteten i sum likevel ble stor.

Da et fly fra Arkefly ankom terminalen nærmest der vi satt, dukket det opp mange tollbiler rundt

flyet. Det ble rigget opp et transportbånd til ei bagasjeluke bak på flyet. En varebil med scannerutstyr kjørte opp foran transportbåndet og en koffert og en trillevogn ble kjørt gjennom scannermaskinen. Det var tydelig at tollerne har fått et eller annet tips om at noe var i gjære og at de dermed tok sine forholdsregler.

Omsider ble det boarding på flyet til Miami fra gate E3. Her var det scanning på ny. En vannflaske jeg hadde kjøpt på Værnes etter scanningen der, måtte kastes, til tross for at den jo ble kjøpt på innsiden av transferområdet. Men det offeret var jo egentlig ikke det største, så jeg lot flasken gå.

Flyet var en DC MD-11 med totalt plass for 285 passasjerer. Setene var arrangert i 3 rekker med 3 seter i bredden i hver rekke. Det var temmelig folk-somt om bord.

Flyturen tok bortimot 10 timer. Til sammen ble hele turen fra Værnes til Miami 19 timer og 25

minutter. For så gamle folk som Britt og meg ble dette en påkjønning.

Vi hadde seter i midtrekken. På setteryggen foran oss var en liten tv-skjerm der vi kunne se spillefilmer. Et sett øretelefoner kunne kobles til håndtaket på setet slik at vi kunne høre lyden. En fjernkontroll

i setehåndtaket styrte de ulike valgene vi hadde på skjermen Der kunne vi velge blant programmer med musikk og filmer. Et eget valg viste også flyruten og hvor langt flyet til enhver tid hadde kommet. Der kunne vi se høyde og fart på flyet også.

Før vi landet fikk vi utdelt en slipp der vi skulle foreta en tolldeklarasjon. Der var det blant annet omtalt import av frukt. Britt hadde tatt med masse

frukt av forskjellig slag som hun skulle spise på rei-sen. Men da vi så disse kravene til fruktiimport, fant vi ut at det var best å kvitte oss med alt dette før flyet landet. Jeg tygde små gulrøtter. Reste av frukten og grønnsakene som vi ikke fikk i oss, ble kastet i ei søppelbøtte på flyet.

Vi var glade da vi endelig kom fram ut på kvelden lokal tid. Det så ut som at vi landet midt i bykjernen. Det var bebyggelse helt inntil flystripa.

Dankert hadde advart oss mot at det ville ta tid for å komme oss gjennom passkontroll og bagasje-utlevering.

Etter at vi hadde gått av flyet, måtte vi gå gjennom uendelig lange korridorer til vi omsider kom fram til passkontrollen. Her var det ekspedisjonsskranker på rekke og rad. Foran skrankene var det et system med bånd mellom stolper for å organisere køene. En betjent henviste folk til de ulike skrankene der det var små køer på et par meters lengde. Hver gruppe reisende ble vinket fram i tur og orden. Det tok sin tid å ekspedere folk. Passende ble skannet. Deretter fingrene. Tommelen for seg. Begge hendene. Deretter ble det tatt et bilde. Omsider kunne vi passere.

Da vi kom fram til bagasjeutleveringen, var alle koffertene tatt av båndet og plassert på gulvet foran. Vi fant fort koffertene våre og stablet alt på ei bagasjetrille. Dankert sa at disse kunne vi bruke til transport av bagasjen helt ut til bilen.

Miami

Det gikk glatt å komme gjennom tollen. Her var det forbausende lite kontroll. Ikke grønn og rød sone, som vi var vant til fra andre steder. Bagasjen hadde vel allerede blitt sjekket siden den stod på gulvet foran transportbåndet. Hunder hadde sikkert gått over bagasjen på jakt etter frukt og narkotika, vil jeg tro. Det er vanskelig å forstå at det var andre grunner til at bagasjen var der den var.

Da vi kom ut i utgangshallen, var ikke Dankert der. Han sa han kom klokka halv ni, og klokka var nå ti over åtte så det var ennå litt tidlig. Vi satte oss derfor ned for vente på han. Men det tok ikke lang tid før han og Nairi dukket opp. Vi trillet bagasjen til bilen de hadde utenfor, pakket den inn i bagasjerommet og kjørte ut av flyplassområdet.

Dankert hadde ikke GPS i bilen. Han kjørte som en kjentmann. Men han var ofte usikker på veien som førte til at han ofte tok feil og foretok manøvre som ikke alltid var helt trygge. Men han fant fram til hotellet og satte oss av ved inngangen.

Hotellet og strøket rundt

Hotellet var en gul høyblokk på 33 etasjer. En ansatt åpnet dørene for oss da vi kom og vi presenterte oss for resepsjonen. Foyeaenen var ikke spesiell stor. Det var høyt under taket. Gulvet var av en gulaktig marmorstein. Veggene var glatte og hadde en slags steinoverflate.

I resepsjonen satt bare en person som vi sjekket inn hos. De fant fram reservasjonen og ordnet formalitetene. De krevde 100 dollar i depositum for "security", Jeg gav uttrykk for forbauselse over dette siden alt var forhåndsbetalt. Men vi kom ikke unna dette, hun fortalte at dette var fast prosedyre.

Da vi skulle betale, virket ikke VISA-kortet. Det var underlig, for det hadde fungert på alt vi hadde brukt det til hittil. Men Sparebank1-kortet mitt fungerte, og depositumet ble betalt. Jeg krevde en kvittering på betalingen. Det var hun ikke i stand til å gi oss, systemet var ikke i stand til å gi oss det. Da gav hun en forklaring på at beløpet ikke var trukket til dem direkte, men lå som en sikkerhet i banken, Jeg gav meg på dette, da jeg skjønnte at den virkelige årsaken var at systemet faktisk ikke greide å skrive ut en skriftlig bekreftelse på beløpet.

Vi fikk nøkkelen, internettkoden og tok en av de fire heisene til 20 etasje. Rommet vårt var nummer 2013.

På knappene i heisen merket vi oss at etasje 13 ikke fantes. Her er den samme overtro som på flyet, der fantes heller ikke stolrad 13.

Da vi låste opp døren og undersøkte rommet, fikk vi oss en stor overraskelse. Dette var nærmest en leilighet! Her var det ei stor stue, et stort soverom med en enorm dobbeltseng. I tillegg var det et velutstyrt kjøkken med stort kjøleskap med frysedel komplett komfyr med stekeovn, mikrobølge, oppvaskmaskin, kjøkkenbank med oppvaskkum. Det var

også komplett sett med bestikk, tallerkener, kopper og glasstøy. I gangen var det en vaskemaskin av den typen som hadde vertikal rotor og åpning på toppen. Over vaskemaskinen var det en stor tørketrommel. Det var festet et skilt til tørketrommelen der det var advart mot over-svømmelse dersom man bruke vaskemaskinen feil. Det var ikke gulvsluk ved oppvaskmaskinen, så man risikerte "flooding" - oversvømmelse.

Leiligheten hadde et uavhengig airconditionanlegg med både kjøling og oppvarming.

I stua var det et rundt glassbord med fire massive, tunge jernstoler. På veggen var det en stor flatskjermtv. En sofabenk med et bord foran stod inntil motsatt vegg til fjernsynet. Utenfor var et en liten balkong bak en skyvedør med gardinstrimler foran. På balkongen var et par stoler med et lite bord. Langs kanten av balkongen var den et spinke, men solid jernrekkverk. Men rett ned var det 20 etasjer!, Man kunne få høydeskrekk av mindre når man nærmet seg dette jernrekkverket.

Utsikten fra balkongen var stort sett kun veggene på nabobygningene. Men mellom bygningene kunne vi se et lite glimt av sjøen. Mot bykjernen kunne vi se taket på et garasjeanlegg. Der var det flere svømmebasseng og to tennisbaner. Garasjeanlegget kunne være 6-8 etasjer høyt. Vi merket oss at det var svært få biler der.

Det var svært mange parkeringsanlegg i strøket rundt oss. Felles for dem alle var at det var svært god plass der. Det syntes som at det var en overkapasitet på parkeringsplasser i disse garasjeanleggene. Miami var – som sikkert som de fleste andre amerikanske byene - bygd for biler.

Mellom garasjeanlegget og hotellet vårt kunne vi se rett ned på et lite svømmebasseng. Vi så at det var 3-4 mennesker som plasket i bassenget, selv om det var mørkt nå og sent på kvelden. Siden så vi ikke mye folk der, det var stort sett folketomt i dette bassenget. Vi fant ut siden at dette bassenget tilhørte hotellet vårt. Vi kunne komme til det ved å ta heisen til 6. etasje. Der var det også et stort treningsanlegg med mange treningsmaskiner.

Soverommet hadde en enorm dobbeltseng med felles dyne og mange puter. I taket var ei vifte av den typen som er utformet som en stor propell. I navet på propellen var en taklampe. Begge kunne reguleres trinnløst fra hver sine spaker på veggen. På veggen ved fotsiden av sengen var en stor komode med en flatskjerm festet på veggen. På hver side av senga var det nattbord med en stor

bordlampe. På den ene veggen var ei dør til et stort klesrom med hyller langs veggene.

Badet bestod av et badekar, et toalett og en vask. Over badekaret var en dusj der man kunne stille inn dusjhodet blant annet som massajedusj. Badekaret var i halv høyde og enkelt å stå opp fra. Men det var såpass lavt at du ikke kunne ligge fullt nedsenket i det. Det var ikke sluk på gulvet i badet. Gulvet var flislagt med en flisbredde opp langs veggen nederst. Veggene var malt hvite. Håndverket på utførelsen av badet var ikke det beste. Overgangene var fuget dårlig og lite pent., Enkelte av flisene på gulvet hadde skader, som sikkert kom allerede under leggingen. På veggen var en hårføner, Det var ikke uttakt for barbermaskin der.

Vi var trøtte etter den lange flyturen, så vi hivde oss i seng og sovot fort. Men ikke før jeg hadde sjekket internettforbindelsen. Jeg hadde fått brukernavn og passord i resepsjonen. Men jeg lyktes ikke å få forbindelse med noen av de tre enhetene jeg hadde med, - pc-en, lesebrettet og mobiltelefonen.

Neste morgen stod vi opp og hadde frokost. Frokosten ble servert i en liten matsal i første etasje. Vi kvitterte for frokosten, og listene viste at vi hadde frokost inkludert for to personer. Møblementet i frokostsalen var massivt. Men tilbudet til frokost var dårlig. Det var lite utvalg av det meste. Et fat med eggerøre var tomt. Jeg skrapte ut det jeg fikk til fra et annet fat. Men eggerøren var kald. Det var noen firkantede, upraktiske fat for å samle maten på. Det var to typer brød, et fint som minnet om en slags loff, og et grovt. Det var en brødrister der som

vi måtte bruke på det fine brødet. Det grove kunne vi spise som det var. Men brødristeren var langsom og treg. Her ble det mye venting. Det var ikke glass der for juice, så jeg brukte en stor kopp til det. Kaffe ble servert fra en termosflaske. Vi fant et bord og nøt frokosten så godt vi kunne. Det var vel kaldt i rommet, aircondition-anlegget var stilt vel lavt etter våre behov.

Lørdag

På formiddagen tok vi en sight-seeing-tur i strøket rundt hotellet. Vi gikk rundt kvartalet og fulgte traséen langs stranden. Det var en steinbelagt gangvei med betongsøyler på sjøsiden med kjetting mellom som rekkverk. Sjøen dannet en bukt, og på den andre siden kunne vi se store bygninger som kunne være hoteller. Cruiseskip var inne på havna. I det fjerne kunne vi se en containerhavn med kraner av den typen på brukes for å laste og losse containerskip. På

sjøen gikk ulike typer fritidsbåter. Ingen kjørte fort. Det virket som at det var bestemmelser hvor fort man kunne kjøre i dette havnebassenget. Langs stien var det satt opp stativ og samlestasjoner for dyreekskremer.

Skiltene var det mange av. Til tider følte vi at det var vel overdrevne skilting. Skiltingen synes vi til tider var en smule ekstrem. Det var skilting for de minste forhold. For eksempel var det tydelig skilting av stasjoner for å samle hundeavfall. Av og til følte vi at det gikk inflasjon i skiltingen.

Alle skiltene hadde engelsk tekst. Lite bruk av symboler på skiltene her, slik som det kan være i Norge. En stor del av befolkningen her i Miami snakket spansk, men ingen av skiltene var på spansk. De spansktalende kunne derfor sikkert også snakke og gjøre seg fortått på engelsk.

Ofte kunne vi se joggere som sprang langsetter fortauene og gangveiene. På vår tur langs sjøbreen møtte vi på en gruppe joggere som tydeligvis hadde med seg en instruktør og var sikkert en organisert trim- eller treningsgruppe.

Gatebildet i Miami var preget av mye trevekster. Oftest kunne vi se palmer som var plantet i gatebildet. Det gav en spesiell sydlandsk stemning.

Vi bodde i fiansstrøket i Miami, og det var mange massive bankbygninger i nabolaget. Bank of America-bygningen var opplyst med skiftende farger når det vart mørkt.

Vi hadde avtalt å treffe Dankert og Nayereh klokka elleve der de bodde.

Vi hadde fått instruksjoner om å bruke Metromov-eren til der de bodde. Endeholdeplassen var ikke så langt unna der vi bodde. Dette var førerløse vogner som gikk på egne traseer høyt over bakkenivå. Den hadde gummi hjul som gjorde at den kunne tåle litt stigninger. Midt mellom hjulene var det en styreskinne som også gav strøm. Det var noen få sitteplasser i vognene. De fleste måtte stå. Det var rulletrapper og heis opp til banen. Den gikk regelmessig omtrent hvert 5. minutt.

Vi møtte opp på endeholdeplassen til Metromov-eren og tok den til adressen til Gitty og Dankert. Der ringte vi til Dankerts amerikanske telefon. Avtalen

var at han ikke skulle ta telefonen, og dette var et varsel om at vi var kommet. Da skulle de komme ned og hente oss. Gitty dukket opp og låse opp for oss. Vi tok heisen opp til 33 etasje der de bodde. De hadde leid en hjørneleilighet av et par som eide den. Det var veranda rundt hjørnet med panorama-utsikt over byen. Vi kunne se rett ned på havna der det lå cruisebåter. Trafikkstøyen var stor i denne høyden, mye mer enn hva vi kunne merke på selve gatenivået.

Leiligheten var en ett-roms-løsning der stue, kjøkken og soverom var i ulike deler av en åpen løsning. Det var to bad. Veggene og taket var hvitmalt. Gulvet var en slags elegant marmorløsning. Det fantes ikke gardiner, kun rullegardiner som kunne trekkes ned. På soverommet hang det flotte, tjukke gardiner. Det var mye høyere under taket enn hva vi var vant til, over tre meter. På den innerste veggen hang en smart-tv på veggen. Stuen var ellers sparsommelig møblert. I den kroken der det var åpning

glassbord med to stoler inntil. Her spiste Dankert og Nayereh måltidene. Det var ikke spisebord der. Da de senere serverte en rett, måtte det skje på det runde glassbordet i stua. Badene var store og rommelige med badekar. Men vanntrykket var dårlig. Dankert fortalte at det kun var mulig å skru vannet på eller av, det var ikke mange reguleringsmulighetene for vannmengden.

Leiligheten hadde en balkong som slynget seg rundt hjørnet på utsiden. Der var det en sittegruppe hvor man kunne slå seg ned og nyte utsikten. Det var et smijernsrekkverk langs kanten, og det gav en smule usikkerhet for å falle utenfor. Vi var jo høyt oppe, i 33. etasje, og det var langt ned. Men utsikten var også stor.

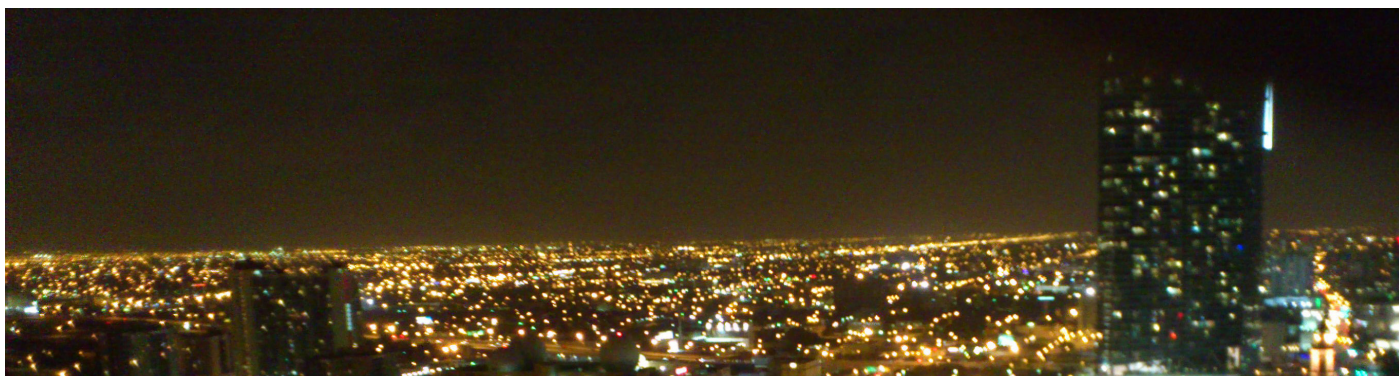
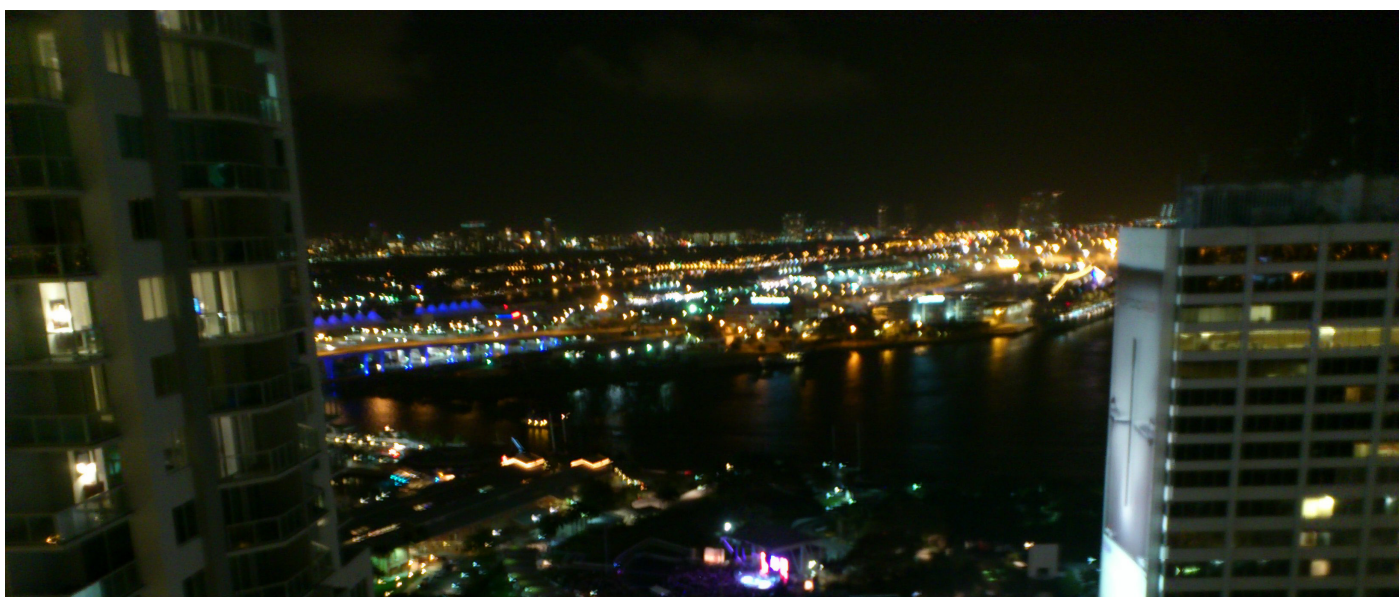
Rett ned for blokka var en utescene der det samlet seg folk til en utekonsert. Vi kunne høre musikken som bredte seg rundt hele nabolaget. Støyen fra biltrafikken mye mer merkbart her oppe enn hva det var nede på gatenivå.

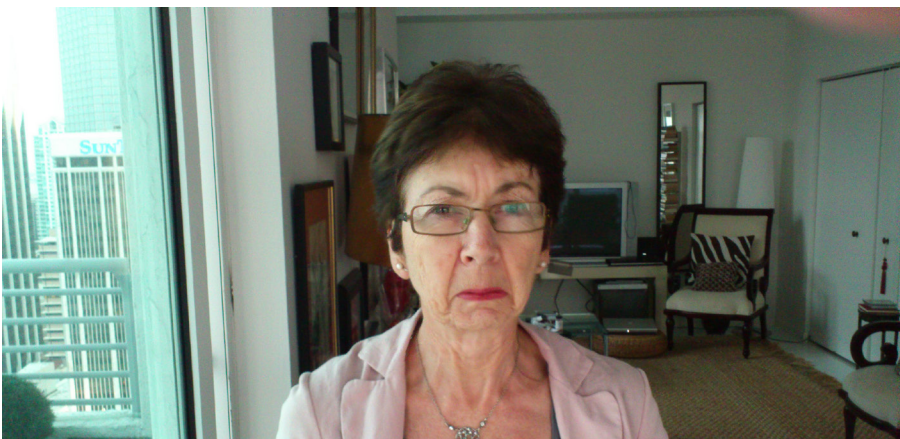
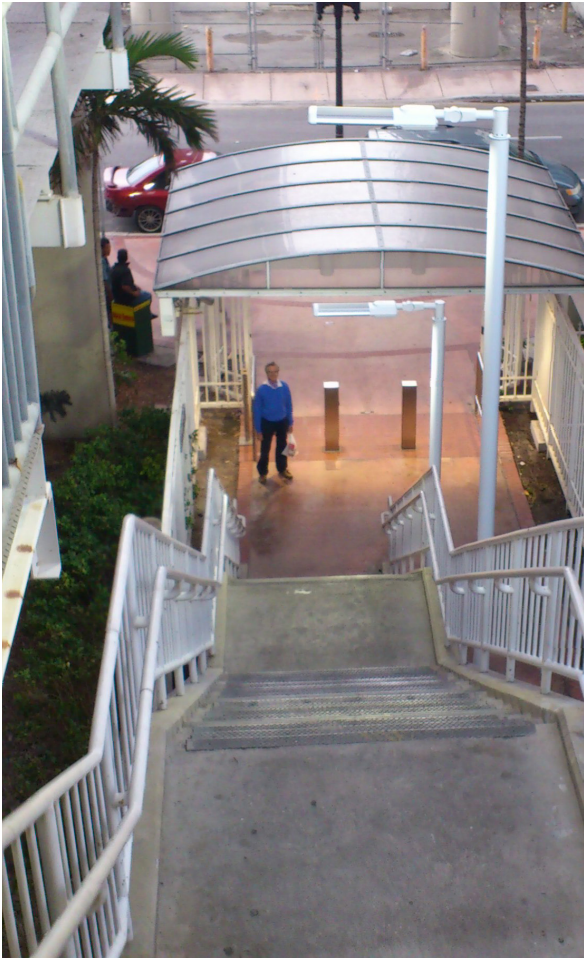
Nayereh disket opp med en flott middagsrett med påfølgende kaffe og kaker.

Etter middagen dro vi ut for å se på livet. Det var

til hjørnebalkongen var et rundt, lavt, lite glassbord med fire stoler rundt. Kjøkkenet var utstyr med moderne tekniske hjelpemidler. Komfyren var så avansert at Nayereh hadde problem med å finne ut hvordan den skulle betjenes. Kjøleskapet hadde en ismaskin som kunne betjenes fra utsiden i en luke i døra. Rett ved kjøkkenkrogen var et retangulært

konserter nede på havna. Der var det en stort utekon-
sertsted. Vi måtte betale billetter for å komme inn
der, så det droppet vi. Utenfor stod det en mengde
politibiler. Oppbud av synlig politi når det foregikk
noe, var merkbart. Det gav en trygghet for folk. Vi så
senere at de hadde arrestert en fyr som sikkert hadde
gjort et eller annet galt, så bra med mye politi når
mye folk var samlet.

Vi gikk ned til havna. Der var det et band som
spilte. Mye folk var samlet, og de danset til rytmene
til bandet. Moro å se livsglede utfoldte seg slik,
Dankert filmet og tok bilder med sin iPhone. Det lå
en seilbåt der som hadde samlet mye folk ombord.

Etterpå gikk vi opp til leiligheten igjen og nøt usik-
ten etter at mørket fallt på. Da kunne vi se hvor stor
byen egentlig var.

Fort Lauderdale

Vi gikk deretter ned i garasjeanlegget der bilen
stod som Dankert og Nayereh hadde leid. Nayereh
satte seg ved rattet med Dankert ved siden av seg
foran. Vi satte oss i baksetet. Bilen var trukket i svart
stoff innvendig og virket derfor en smule dyster.

Vi kjørte ut av garasjeanlegget og tok veien nord-

Båtmesse

Mens damene på shopping, gikk Dankert og jeg på båtmesse. Dankert hadde fått tak i et hefte med beskrivelse av arrangementet. Messen var fordelt på tre ulike områder. Det gikk busser og vanntaxi mellom områdene. To av områdene var på sjøen der båtene lå i vannet ved flytebrygger. Enkelte hadde rigget til egne flytebrygger ved båtene med showrom for besøkende. Dette var tydeligvis en slagsmesse med batleverandører både fra England, Syd-Afrika, Canada og andre land i tillegg fra USA. Vi kunne gå ombord i alle båtene vi ønsket. Men skoene måtte vi alltid sette igjen på

bryggekannten. Det var kun lov å gå ombord i strømpe-
lesten.

Danker tok ofte kontakt med folk på båtene. Han hadde lett for å spørre om hvilke egenskaper og ytelser båtene hadde på sin litt stotrende engelsk. Men han ble alltid tatt høytidlig av personalet og de gav villige svar på alle spørsmål.

Dankert og jeg "kjøpte" 5 båter på messen, 3 cabincruisere og 2 seilbåter. Hver båt kostet omtrent 1 million dollar stykket. Vi gjennomførte forhandlinger med den største seriøsitet, -inntil vi fant noe med båtene som vi desverre ikke likte og dermed kansellerte vi kjøpene...

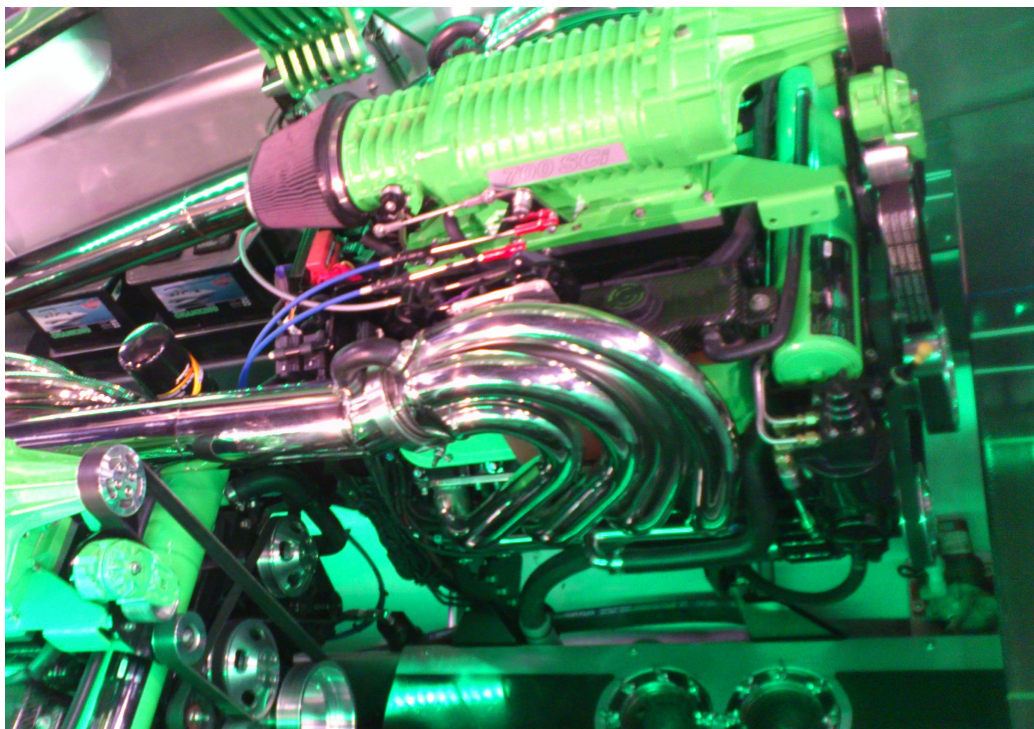
Men egentlig var båtene flotte de! Et flott håndverk fant vi overlalt: Men cabincruiserene hadde ikke styre-konsoll nede i salongen når de hadde flybridge.

De kunne kun kjøres fra flybriden. Vinduene der var kun av plastfolie. Da vi spurte hva som skjedde dersom været var dårlig og sjøen slo inn over hele båten, fikk vi til svar: "Da ligger vi i havn"!

Her var det båter av alle slag. Pelikaner her og der vokter båtene. Hauker og falker fløy over området og holdt et skarpt blikk med alt og alle. Cruisebåtene lå på rekke og rad - noen av dem var norske! Her var både politi og vannscootere på sjøen. Og enkelte

over mot fort Lauderdale. Her var det noen spesielle historiske museer vi skulle besøke. Vi lette etter stedet der vi skulle besøke. For å finne det kjørte vi litt fram og tilbake.

Vi fant et parkeringshus der vi satte bilen. Deretter gikk vi mot bykjernen.

Ved et forsamlingshus, "Women's Community", som var i en liten park, var det mange husløse som lå og sov på plenen. En mann lå på fortauet også. Dette syntes vi var uverdigg for det veldstående Amerika. Men fattige husløse finnes det vel overalt. Kontrastene blir likevel stor for disse menneskene der de kunne leve med all luksus som andre menneskene rundt de hadde.

Vi kom til en kanal der det var båter som passerte jevnlig. Ei jernbanebro stod stort sett åpen for at båttrafikken kunne passere. Ved kai i kanalen lå en slepebåt som var bygd som en kopi fra en animasjonsfilm. Det var en del historiske museer der, men de var ikke åpne. Vi spise på en restarant før vi returnerte til garasjelegget og hentet bilen.

Deretter dro vi ned til stranda for å bade. Men vi fant ut at det var for kaldt til å gå i vannet denne dagen. Vi gikk en tur bortover stranden i stedet. Deretter gikk vi tilbake der vi parkerte bilen.

På veien passerte vi en rekke luksuseiendommer. De ble skilt av kanaler. Der var det store luksusbåter på rekke og rad til hver eiendom. Det er sagt at dette strøket var blant verdens rikeste, og det kom svært godt til uttrykk i de eiendommene som var der.

Sandstranda var stor og innbydende. Redningshyttene stod på rekke og rad lagsetter strandkanten. Det var ikke så mye folk der da vi var der.

Etter at vi hadde besøkt Lauderdale, skulle Danket

kjøres oss til flyplassen for å hente leiebilen vår. Vi hadde avtalt at den skulle hentes klokka 1800, men det rakk vi ikke. Jeg gav uttrykk for at det var helst det jeg ville, men Dankert mente at det ikke var noe problem å hente den senere.

Da vi kjørte fra Lauderdale, tok vi ekspressveien G2 mot Miami. Derfra kunne vi ta av til flyplassen. Men Dankert kjørte inn i en expresslane som var avsperrert fra den øvrige trafikken. Men da var den også avsperrert fra å kunne ta av fra den. Det var den helt inn til byen, uten mulighet for å ta av til sideveiene. Resultatet ble at vi ikke fikk tatt av mot flyplassen som vi skulle. Vi måtte helt inn til sentrum og ta veien ut igjen derfra til flyplassen, Vi brukte dobbelt så lang tid for å komme dit som vi trengte.

Men Dankert fant fram ved å telle de ulike tverrgatene inntil det krysset vi skulle ta av i og fant til slutt flyplassen. Han var jo imot å bruke GPS for å finne fram, så han måtte engasjere seg destod mer med å orientere seg.

Vi tok av der leiebilene skulle leveres. Slik kunne vi få vite

hvor det var. Etter mange avkjøringer og vegkryss kom vi inn i et garasjeanlegg kun for leiebiler i den etasjen AVIS hold til.

Der var det en stor mengde leiebiler som stod parkert. Dankert tok oss med til en skranke der man kunne levere inn bilnøkklene etter at bilen var levert. Han mente at det var mye bedre å ta kontakt her enn på selve innsjekkingen, for da kunne man få bilen med det samme.

I et glassbur med skyvevinduer var det betjenter som tok hånd om kundene. Det var ei ung svart dame som ekspederte oss. Jeg leverte henne utskriften av avtalen vi hadde fått fra AVIS i Norge. Ut fra dette ordnet hun greit alle formalitetene som skulle til. Vi leide også en GPS i tillegg. Det følte vi at vi

måtte ha for å komme oss fram i byen.

Dankert og Britt gikk tilbake til bilen. Jeg fikk ordnet de siste formalitene. En slipp jeg fikk fortalte at bilen kunne hentens på plass J31. Der det stod en Mazda med nøklene i tenningslåsen. Jeg gikk først tilbake til bilen til Dankert og Nayereh for å hente Britt og sekkene våre. Vi takket hverandre for dagen og de kjørte av sted. Britt og jeg gikk for å finne bilen. Den fant vi på den anviste plassen med nøkkelen i dørlåsen på utsiden. Bilen var en sølvgrå Matza 6. Den var heldigvis ikke av den miste sorten. Vi satte sekkene i bagasjerommet og koblet til bagasjen. Etter å ha blitt noenlunde kjent med bilen, satte vi giret i Drive og lot bilen rulle framover. Vi hadde slått inn adressen til Hotellet på GPS-en, og nå begynte den å foreslå kjøremønsteret.

Det var et virvar av veier rundt flyplassen, og vi kjørte litt feil med det samme før GPS-en ledet oss på riktig vei. Litt famling ble det i starten, men det varte ikke lenge før vi hadde kommet oss på hovedveien til hotellet.

Etter å ha funnet hotellet, tok vi oss en testtur med bilen.

Vi kjørte ut på en av hovedveiene og kjørte et stykke nordover. Deretter snudde vi og kjørte tilbake igjen. Vi følte at dette gikk greit og at bruk av bilen og GPS-en skulle gå greit i dagene som fulgte.

Tur til Orlando

Neste dag hadde vi planer om å dra til Orlando for å se på Disney-World. Deretter tenkte vi å dra til Kennedy Space Center på Cape Canaveral.

På frokosten på hotellet traff vi et norsk par fra Sørlandet som hadde vært i Orlando. De hadde tatt inn på Sheraton hotell der. Derfra var det busser som førte folk til ulike severdigheter i distriktet, blant annet Disney-World. De var svært fornøyd med dette tilbudet og anbefalt oss det. Vi noterte adressen og slo den inn på GPS-en som destinasjon for turen på tirsdag.

Vi kom oss av gårde litt seint, ikke før halv tiden. Vi siktet oss inn på hovedveien til Orlando og holdt en marsjfart på inntil 70 miles/h. Veiene var gode og trafikantene var veldisiplinerte, så kjøringen nordover bød ikke på større problemer.

Landskapet nordover var flatt. Det virket også veldig tørt. Vegetasjonen bestod av tørt villkratt. Det var lite av terrenget som var dyrket opp. Det vi så av dyrkede områder, var for appelsinproduksjon.

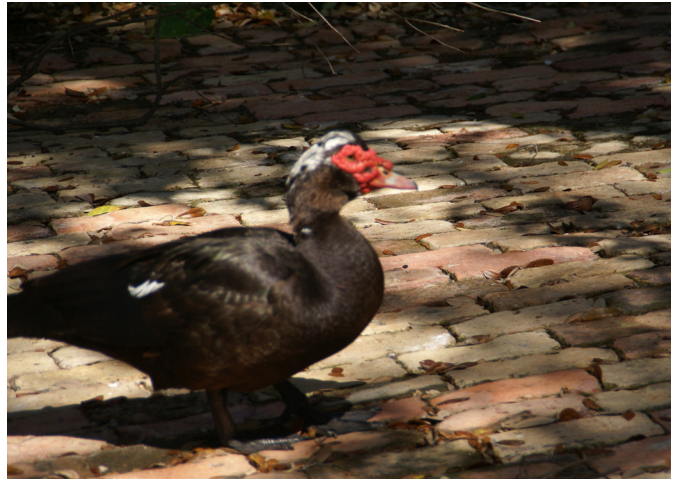
Etter fem timer nærmet vi oss Orlando. Men da så vi skilt som viste vei til Disney-World. Vi syntes det da var dumt å kjøre helt til hotellet først og dra deretter tilbake til Disney-World etterpå. Vi tok derfor av i retning Disney-World fra motorveien der vi var kommet.

Disney-World var et godt stykke ut i ødemarken fra hovedveien. Men da vi nærmet oss, ble vi slått med undring over hvor stort anlegget var. Det var delt inn i ulike områder. Britt ønsket å besøket ??, så vi forsøkte å finne det. Vi endte opp foran en billettluke for parkering. Der fikk vi vite at ?? var et annet sted. Vi kunne kjøre gjennom billettluke og ta til venstre for å finne veien til ?? Men vi fant ikke veien til venstre før det var for sent og havnet i et stort parkeringsområdet for et av det andre områdene i stedet. Men der fikk vi snudd og kom oss omsider til ?? der vi skulle være. Vi så på stor avstand en kuppel som var et av severdighetene på området.

Vi fant en parkeringsplass der og gikk inn for å kjøpe billetter. På utsiden så vi et tog som bestod av en forkledd traktor som lokomotiv som trakk noen passasjervogner etter seg. Her kunne folk sitte på fra parkeringsplassen dersom de ville. Men vi ønsket å strekke på beina og gå etter å ha sittet stille i bilen så lenge. Vi tok oss derfor til billettluken til fots. På utsiden kunne vi også se en monorail som gikk på en skinne i god høyde over bakken. Toget gjorde en sving innom ?? og gikk deretter til de andre Disney-områdene.

I billettluken satt ei dame i 30-årene som fortalte at hun hadde slekt som kom fra Norge. Etternavnet hennes var norsk, men vi fikk ikke tak i hva hun sa. Hun fortalte at hun selv aldri hadde vært i Norge, men besteforeldrene hennes var norske. Hun kunne ikke snakke norsk selv heller. Billettene kostet 80 dollar. Det syntes vi var dyrt. Hun fortalte at vi kunne komme tilbake å betale en tilleggsbillett på 35 dollar for å se de andre Disney-plassene.

Innenfor besøkt vi først kuppelen.

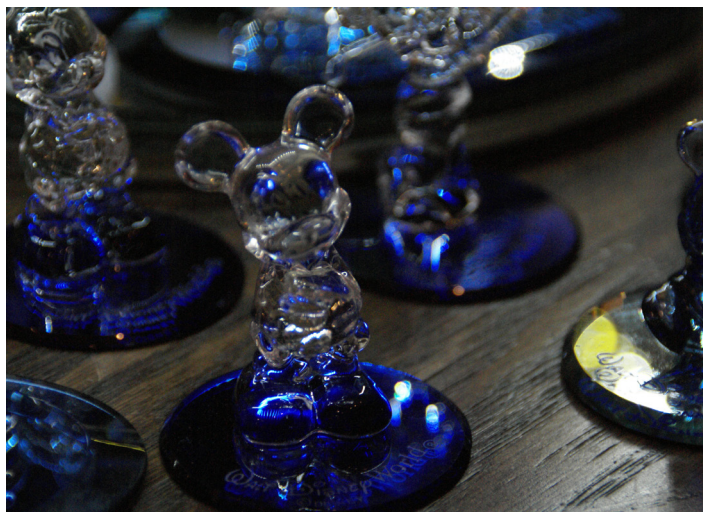
Det var kø på utsiden. Vi ble sluset gjennom noen kømaskiner før vi omsider kom inn i selve kuppelen. Der ble vi plassert i vogner fra en roterende skive som fungerte som plattform for å komme oss

om bord i vognene som var i fart. I vognene var det en dataskjerm. Der fortalte vi hvor vi kom fra. I tillegg oppga vi en del preferanser som svar på spørsmål som kom opp på skjermen. Vognene ble så ført oppover i kuppelen. En kommentator i vogna vi satt i gav en slags innføring i utviklingen på jorda. Det var en svært overfladisk versjon som fortalte litt om den tekologiske

utviklingen, med særlig betoning av de amerikanske bidragene. Men presentasjonene var morsomme og underholdningene. Effektene med animerte

og robotfiserne skapninger kunne ikke overdrives sterkt nok. Kommentarene var som en endeløs strøm av ord. Det ble hele tiden sagt noe, aldri en verbal pause.

På toppen vistes et stjerneunivers, eutentisk eller ikke, hvem vet..

Plutselig stoppet vognene opp og en melding som annonserte at det hadde oppstått en feil og at vognene kom til å gå igjen om et øyeblikk. 'Please stay in your cabin' ble det sagt. Dette skapte en uro. Hvor var den beste veien å komme seg ut herfra?

Men etter noen øyeblikk startet sirkuset igjen. Vognene roterte rundt og vi fikk en rekke spørsmål på skjermen mens vognene ble ført nedover. Vi ble blant annet spurt om hvor vi kom fra. Vi svarte Norge. Da vi kom ned igjen, gikk vi ut av vognene på en tilsvarende roterende plattform vi brukte da vi gikk om bord. På den måten kunne vi gå ut av vognene selv om de beveget seg.

Etter turen kom vi ut i en stor hall. Der ble det projisert på en stor skjerm bildet av ansiktene våre. Bildene fløy over et stort verdenskart og havnet i Norge for vår del. Andre ansiktbilder fløy over kartet og landet på de stedene de kom fra. Det var en konsoll der hvor vi kunne oppgi e-post-adresse og få tilsendt materiale fra dette. Det var Siemens som hadde utviklet dette.

Etter denne opplevelsen stod en paviljong viet Energi for tur. Ellen - fra det amerikanske talkshowet - var vert på en fimpresentasjon om energi. Den ble dermed mer showpreget en vitenskapelig vinklet. Publikum ble først ledet inn et stort showrom med et lerret der en introduksjon ble vist på et lerret. Deretter åpnet noen dører seg og publikum tok plass i benker plassert på vogner. Vognene gikk på skinner. En filmintroduksjon der Ellen og ?? Curtis deltok i en Jeparty der det ble stilt om Energi. Den tredje persjonen som deltok på jepertien, var Einstein. Curtis gjorde narr av Ellen og kalte henne for en taper. Det var det hun var kjent for fra skoletiden, sa hun. Ellen kunne ikke svare på noen av spørsmålene heller, noe Curtis greide. Einstein svarte ikke på noen

spørsmål og røk ut med en gang. Han satt der taus og svarte ikke på noe. Ellen ba om en timeout og vognene med benkene som vi satt på ble ført gjennom en tunnel. Det skjedde i totalt mørke. I løpet av turen gjennom tunnelen dukket ulike animerte figurer opp på sidene. Blant annet ble vi ført forbi et par store dinosaurer i naturlige størrelser. De blåste røyk fra neseborene over publikum. Meningen med dette var å vise det livet som hadde vært som siden hadde blitt til olje. Etter rundturen kom vi tilbake til der vi startet og jepartien fortsatte. Nå kunne Ellen svare på alle spørsmålene fordi hun hadde lært fra rundturen innom dinosaurtiden.

Området var lagt rundt et vatn. Der gikk det en båt med passasjerer. Rundt vannet var det paviljonger fra ulike nasjonaliteter. Norge var også representert.

Faktisk var Norge blant de første paviljongene man kom til når man begynte sin vandring rundt vannet. Den første var Mexico, deretter kom den norske paviljongen.

Det første man fikk øye på av den norske paviljongen var en slags kopi av ei stavkirke. Bak stavkirka var det andre bygninger med norskt særpreg. Bryggene i Bergen var representert med et bar bygninger. Her kunne man gå inn å få kjøpt norsk mat også. Ved siden av bryggene var et fossefall. Rett over en liten gårsplass var en kopi av Akershus festning. Det var litt moro å se at kun Norge var representert av de nordiske landene. Det var kun et få utvalg av nasjoner som var med, og det gjorde det spesielt moro at Norge var med.

Den kinesiske paviljongen var flott. Publikum ble først samlet inne i et forkammer. Der gav en kinisks pike en intruduksjon om Kina. Deretter ble vi ført inn i en kinosal med 360 graders lerret. En imponerende film ble vist om Kina. Den begynte med hva vannveiene betydde for landet opp gjennom tidene, Deretter beveget den seg gjennom historien – den positive delen av historien – fram dagens urbane Kina. Ingen ting om Kinas kommunistiske historie ble nevnt. Ingen ting om Mao eller andre stadsledere. Men de gamle kineske heskerne, ble omtalt, blant annet historien om den forbudte by i Peking. Shanghais og Hong Kongs utvikling ble ilagt stor vekt for å vise det moderne Kina. Filmen var imponerende, og den skapte en lyst til å dra å besøke landet.

Det franske paviljongen var bygd omtrent tilsvarende. Der også ble det vist en bredfilm, ikke 360 grader med kanskje 270 graders lerret. Der ble fransk kultur og landskap vist. En vakker film som også skapte en lyst til å besøke landet.

Det var mye folk som hadde kommet på besøk denne dagen. Men det var lavsesong, og vanligvis er det mye mer folk der i hlysesongen på sommeren.

Overalt var det restauranter og kafeer. Her kunne man gjerne tilbringe mye tid. Dersom vi ønsket å fortsette til et annet Disney-område, kunne man gå tilbake til billettluken og kjøpe entilleggsbillett for 35 dollaer. Men for oss ble dette nok. Vi fikk bare sett en av de ?? Disney-området denne dagen. Her skulle man tydeligvis brukt mye lengre tid.

Klokkka ni ble omvisningene avsluttet med et fyrverkeri. Men det begynte å bli mørkt i 7-tiden og vi følte at vi hadde fått nok. Det var verre å se resten av anlegget etter at det var blitt mørkt. Stedet var ikke særlig godt opplyst, så vi bestemte oss for å gi oss.

Vi gikk tilbake til bilen og fortsatte mot hotellet i Orlando som vi hadde fått anbefalt.

Det gikk greit å komme oss videre, takket være

GPS-en. Men plutselig meldte GPS-en at vi var framme. Britt mente hun så et skilt det stod Sheraton på. Vi kunne ikke se noe hotell i nærheten. Vi kjørte inn til en Restort der hotellet kunne være. Vi passerte en portvakt som bekreftet at vi hadde kommet til den adressen vi hadde fått oppgitt. Han fortalte hvor vi skulle kjøre for å komme fram til inngangen og resepsjonen på 'hotellet'. Da vi gikk inn og forhørte oss om rom. Var reseptøren ikke sikker på om det var noen rom ledig. Hun fant imidlertid fram et rom likevel, men det kostet nærmere 300 dollar. Jeg sa at jeg skulle ut til bilen og snakke med kona først. Men da fant vi ut at vi skulle gi opp dette hotellet da prisen var vel dyrt. Dessuten kunne ikke dette være et hotell heller, men en annen form for 'resort' som bestod av småbebyggelse for kundene..

Vi kjørte ut på motorveien og fant et annet hoteltilbud litt lengre ned i veien. Hotellet var en stor bygning, men det var nesten tomt for biler på utsiden. Vi parkerte, og jeg gikk inn for å orientere med om forholdene. Lokalet var stort og trivelig med lyse, vel komponerte farger i gangene. Det var ingen å se, men omsider fant jeg fram til en resepsjon der det satt en mann på et bakkontor. Han kom fram da jeg gikk til resepsjonen. Han tilbudte oss et rom for 99 dollar uten frokost. Dette synes jeg var billig, så jeg aksepterte det med det samme. Ved skranken dukket det opp en mann til. Han fortalte at han var engelskmann og at dette var hans første tur til USA. Jeg lurte på hvor bykjernen for Orlando var, og han fortalte at det var ti minutters reise videre på den veien vi kjørte på. Vi spurte først mannen bak resepsjonen om det samme, men han forstod ikke hva jeg mente. 'Orlando Conference senter?' spurte han bare. 'No, Orlando city center' svarte jeg.

Jeg kom i prat med engelskmannen. Han fortalte at han hadde vært på Kennedy Space Center da han hørte at vi hadde tenkt oss dit. 'Marvelous' sa han om stedet. 'Dere må bruke hele dagen er', sa han. Stedet var storartet.

Vi hentet koffertene og tok inn på rom 228 i andre etasje. Rommet var stort og rommelig. Ut av vinduet så vi at det var et svømmebasseng bak hotellbygningen. Stedet virket bra, og vi var forbauset over at det var så folk der. Mulig at det var fordi tidspunktet var utenfor turistsesongen.

Det var fri internett på hotellet, men man måtte bruke kabel. Jeg fikk en halvmeter lang kabel i resepsjonen. Han sa at uttaket var i veggen bak skrivebordet. Men det viste seg at uttaket var bak et stort skap som inneholdt en gammel skap-tv, - altså ikke en flatskjerm. Vi gav opp både internett og skap-tv-en og gikk heller ut for å spise.

Mannen i resepsjonen fortalte at det var en restaurant lenger ned i gata der vi kom fra, Britt spurte om vi kunne gå nedover, men han mente at vi nok burde kjøre. Der var et stykke unna. Vi satte oss i bilen og forsøkte å finne den. Omsider fant vi en susi-restaurant der vi tok inn. Her var det masse folk med støyende musikk. Da vi kom inn, var det en bestillingspult innenfor. Her fortalte ei dame at det var 20 minutters ventetid for å få bord. Men vi kunne få bord med en gang dersom vi ikke ville ha maten tilvirket ved bordet, sa hun. Det syntes vi forsvittet var greit. Vi ble da henvist til et bord like ved. En ung kvinnelig kelner kom med menyen og la den fram for oss 'Jeg skal ta vare på dere i kveld' sa hun og fortsatte: 'vil dere bestille nok med det samme?' Britt svarte at vi ville studere menyen først. Det endte med at vi bestilte en rett, jeg med en cola til og Britt en soda. Hun kom med en gang med drikken. Litt senere kom hun med maten også. Den smakte fortreffelig. Da jeg hadde tømt coaglasset, stod det plutselig et colaglass til på bordet. Jeg var tørst, så jeg drakk den også. Men da kom det plutselig et tredje glass der. Men da måtte jeg takke nei, jeg hadde fått nok.

Vi ba om regningen, la igjen litt tips og gikk. Da vi kom tilbake til hotellet, la vi oss og osvnet.

Neste morgen gikk vi ned i resepsjonen for å se etter frokost. Det var frokostservering i et frokostsal like ved resepsjonen. Det var ingen gjester der fra før. Vi var usikker på om vi skulle spise frokost der siden den ikke var inkludert. Men da vi sjekket menyen ble vi møtt med en elskeverdig pratsom mann

bak disken. Han så ut som en indianer med en liten hestehale og herjet ansikt. Han fortalte omstendig hva han kunne tilby. Det endte med at vi bestilte en frokost av han, med eggerøre og bacon og kaffe. Vi satte oss ved et bord ved vinduet og studerte en stor TV som var hengt på veggen ved siden av oss. Han kom rimelig fort med frokosten. Men i stedet for bacon, fikk jeg en slags pølserulle vi så var vanlig som frokostmat. Kelneren kom og spurte om alt var ok, og det var det jo. Han var pratsom og hyggelig og visste ikke hva han kunne gjøre for oss.

Kennedy Space Center

Etter frokost sjekket vi ut av hotellet, betalte regningen og satt oss i bilen. Nå var det ei dame i resepsjonen, og jeg spurte henne om adresse som jeg kunne bruke som GPS-koordinater for Kennedy Space Center. Turen dit tok omtrent en time. Veiene var gode – som vanlig – uten at det var for mye trafikk.

Kennedy Space Center var på noen øyer utenfor kysten. Vi kjørte først på et lang stripe fra kysten utover mot øyene med sjø på begge sider av veien. Det var ikke klart om dette var kunstig bygget eller om det var et naturlig rev.

Omsider kom vi til senteret. Det var en stor parkeringsplass på utsiden der vi satte fra oss bilen. Det strømmet folk til inngangen. Der var det flere billettluke med lange køer foran. Det var flere alternativer for billetter. Den første var en grunnbillett med tilgang til stedet. Inkludert var visning av filmer i IMAX-format. Den ene var en mer generell film fra senteret mens den andre var om Hubble-

teleskopet. Vi så kun den første. Filmen var i 3D og fantastisk godt laget. Mye av filmen var fra spcaelab. Og viste hva astronautene gjorde der. De to andre billettalternativene inkluderte den første med en 'ekspert' visning enten av romferja eller av de tidligere NASA-rakettene og visning av Air Force missiler. Vi ønsket oss den siste. Men da fikk vi vite at den var utsolgt, og at bare det første alternativet var tilgjengelig. Vi gav uttrykk for skuffelse ovenfor billett-dama over dette. Vi fortalte henne at vi hadde kommet helt fra Norge for å få dette billettalternativet og at vi nå var svært skuffet for at vi nå ikke kunne få det. Vi merket oss at det var en god del velfødte familier som kom ut fra dette spisestedet med mye usunne mengder hamburgerer g pomme frit. Vi satte oss på utsiden for å spise. Da merket vi oss at det var en del pågående fugler. De ville mer enn gjerne ta over maten vi hadde kjøpt.

Etter å ha spist, gikk vi inn i et av utstilling-slokalene. Der var det et liv show. En litt eldre mann hadde en flott presentasjon der han vektla de mange utfordringene arbeidet ved romfartsenteret la

opp til. Særlig rettet han oppmerksomheten mot ungdommen. De måtte velge de mange verdier for innovasjon og utfordringer romfartsteknologien la opp til. Han brukte et slags smartboard og dro filmklipp og bilder ut av lerretet til tre lerret over selve hovedlerretet.

Showet var i grunnen en eksponent for en av de mange flotte sidene ved NASA. I tillegg til selve romforskningen og innovasjonsvirksomheten la de også veldig vekt på presentasjon av kunnskapen sin på ulike flotte måter.

. Deretter tok vi en busstur til selve monteringshallen for raketten og romferja og til utskytningsstedene. Vi stilte oss i kø for å bli med en av bussene. Det var mange som skulle med, så folk ble organisert i kørekker til de ulike bussene som dukket opp. Det var en stor flåte med busser spesielt for dette. Utenfor parkeringsplassen var det parkert 20-30 busser på linje som ble brukt til dette. Jeg la merke til at bussene var 'knelende'. Fronten på bussen senket seg før folk gikk inn slik at det skulle bli lettere for folk. Ei dame med en uformelig figur kjørte bussen vår. Britt merket seg håndleddene hennes og mente at hun hadde leddgikt. Hun ønsket oss velkommen over høyttaleranlegget, uten å få den store response fra passasjerene. 'How are you doing?' gjentok hun og ropte i mikrofonen. Responsen lot ikke vente på seg. Et samstemt 'Fine' kom fra alle passasjerene. Amerikanerne er mye mer impulsive i språkveien enn hva vi trauste nordmenn kan være, det er helt tydelig. Sjøføren heiste opp fronten på bussen slik at den kom ut av 'knelende stilling' og satte bussen i gir. Vi dro utover mot selve utskytningsanlegget mens hun forklarte om bakgrunnen for senteret. På vei ut mot senteret passerte vi alligatorer som lå urørlige i vannet i veikanten.

Monteringshallen var et imponerende byggverk. Det ble sagt at da det bygd i 1965 var det verdens største bygning. Hallen inne var så høy at det kunne danne seg lokale skyer inne i bygget. Det var selvfølgelig et problem, men de fant jo en løsning på dette også.

Hallen var bygget for å utruste opp til fire Apollo-raketter samtidig. Det var spesielt i forbindelse med Kennedys berømte månelandingsvisjon dette bygget ble reist. Her ble Apolloraketten montert som brakte amerikanerne til månen. Den første månelandingen skjedde i 1969 der Neil Armstrong var den første som satte sine bein på månens overflate. Til sammen

12 amerikanere skulle etter hvert spasere omkring på månens overflate.

Utenfor stod plattformen der raketten og romferja ble montert på og så deretter brakte dem til utskytningsstedene. Plattformen hadde store kjøretøy i hvert av de fire hjørnene. De var utstyrt med store belter som drev plattformen bortover en grusbelagt vei fram til utskytningsrampene. De var opparbeidet i 2 meters dybde for å gi stødig transport av raketten og romferja. Jeg stusset på at de heller ikke valgte å legge skinner bortover. Det måtte gi både billigere og bedre stabilitet for denne type transport.

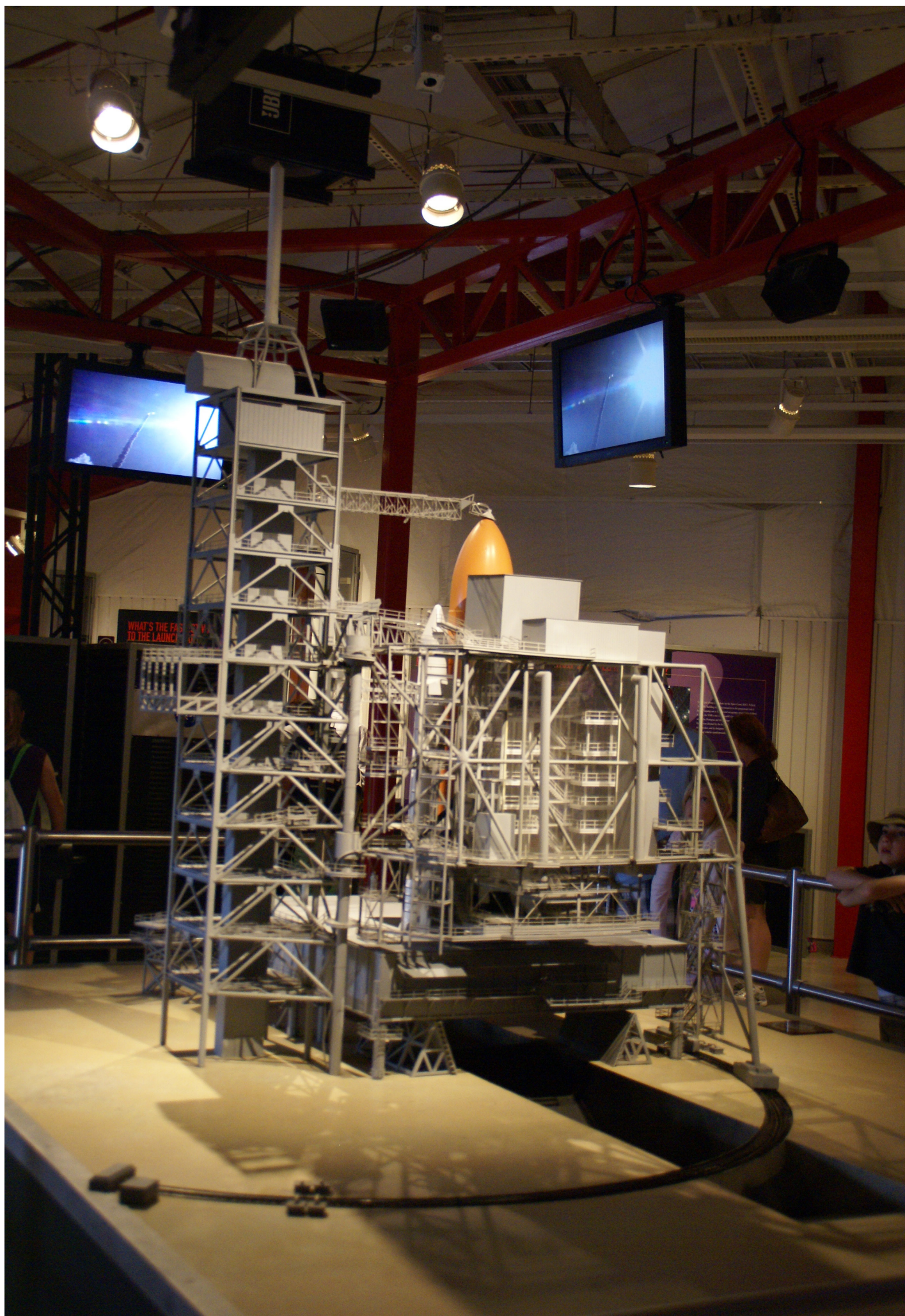
Utenfor montasjehallen var også et tårn der raketten ble montert inntil for transporten. I tillegg kunne vi se kontrollrommet med vinduer for å observere oppskytingene. Dette kontrollrommet var i en bygning like ved monteringshallen.

Bussen kjørte halvveis mot utskytningsstedene. Der var det et besøkssenter med et lite tårn. Fra toppen av tårnet kunne man se de to oppskytningsstedene. Det var skuffende at vi ikke kunne komme nærmere disse stedene. Vi gikk av bussene og klatret oppover alle trappene til toppen av tårnet. Heisene virket ikke..

Den ene utskytningsrampen hadde tre tårn omkring utskytningsplattformen. De fungerte som lynavledere slik at lynet ikke skulle ødelegge utstyret i raketten og satelittene som skulle skytes opp. Vi merket oss også tankene med hydrogen og oksygen som lå på hver sin side av rakettrampen. Dette var drivstoffet til raketten og ble fylt opp like før start. Raketten ble drevet av at hydrogen og oksygen. Dette føres inn i rakettmotorkammeret der de blir antent. Forbrenningen som da skjer gir en voldsom skyvekraft. I startfasen hendte det at man mistet kontrollen over oppskytingen slik at raketten eksploderte.

I tårnet i besøkssenteret var det montert en rakettmotor som hadde blitt brukt til oppskytingene. På senteret ble det også vist film fra oppskytingene.

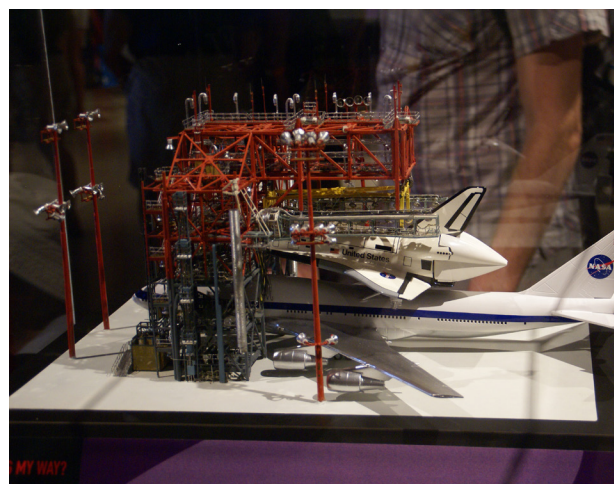
Etter å ha vært innom en suvenirbutikk som var der hvor vi kjøpte en NASA-caps, gikk vi på en buss som tok oss videre. En overvektig eldre sjåfør prøvde å forklare. Men han snakket med en så sterk og bred sørstatsdialekt at vi skjønnte ikke stort av

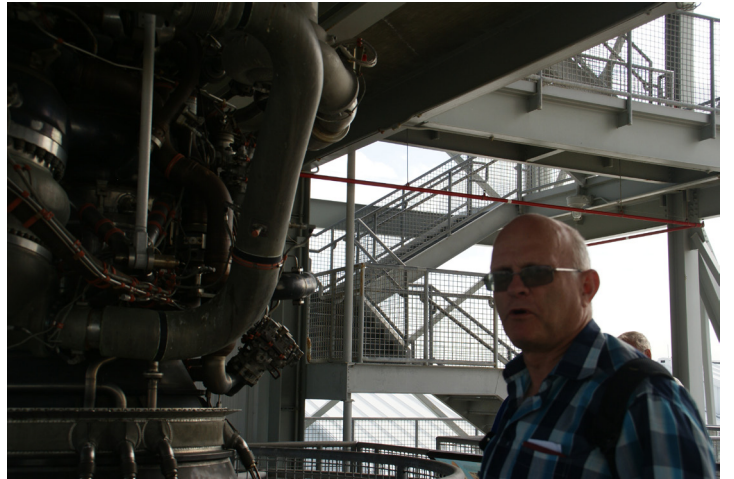

hva han sa.

Han tok oss til Apollosenteret der måneferdene ble styrt fra. På veien dit så vi flere alligatorer som lå og fløt som tømmerstokker i vannet.

Vi gikk av bussen og inn i et showrom. Der stod vi og så en informasjonsfilm om månelandingene. Presentasjonen var litt lengre enn hva den burde være side vi alle stod å så på. Vi var derfor glade da den var ferdig.

En rekke dører seg åpnet seg og viste vei videre innover i bygget.

Vi ble ført inn i et auditorium der vi kunne se kontrollsenteret som ble brukt til Apolloferdene. Den bestod av en rekke konsoller i flere rekker med instrumenter for kontroll av de ulike funksjonene for ferden. I dag er dette erstattet med skjermer på hvert arbeidssted der man kan hente inn skjermbilder for de ulike funksjonene. Her var det konsoller med knapper og sifre som lyste ut i rommet. Et par av konsollene helt bak hadde et par små sort-hvitt skjermer som viste video fra oppskytingen. Over alle konsollene helt foran var det små videoskjermer som viste de samme bildene. Jeg var forbauset over hvor lite kontrollsenteret egentlig var. Jeg hadde sett dette på TV tidligere i reportasjer fra oppskytingene den gangen, og jeg trodde kontrollsenteret var mye større. Men vi fikk opplyst at dette var det virkelige utstyret som ble brukt. Da vi var der ble det vist en simulert oppskyting der alle dataene på konsollene ble vist løpende, slik det ble vist den gangen på

seksstallet under de virkelige oppskytingene. For å få disse konsollene til å fungere, kreves det at hver enkelt lampe og numeriske visningene var koblet via

egne kabler direkte til det instrumentet i raketten som ble avlest. Det måtte trolig et sort stykke arbeid til for å få alt dette til å virke. I dag kobles jo dette sammen i et enkelt felles datanett som krever et helt annet mindre monteringsarbeid av selve utstyrsdelen. Simuleringen var svært interessant. Det var lik-som som at vi virkelig var til stede og var med på å opp-leve en slik oppsynting.

Etter denne demonstrasjonen ble vi vist videre inn i en hall der en stor saturnrakett med Apollos kommandomodul og serviceseksjon var montert. Raketten var lagt ned horisontalt. Det var enorme dimensjoner på denne raketten. Jeg hadde aldri forestilt meg at den kunne være så stor. Første trinnet av de tre trinnene bestod av fem rakettmotorer. Over motorene var det store hydrogen- og oksygentanker. Disse tankene var sylindriske i førstetrinnets hele lengde. Tankene var plassert rundt senterlinjen på raketten.

Kommandomodulen var mindre enn hva jeg hadde forestilt meg, mens serviceseksjonen var større. Jeg kunne ikke finne en månelandingsseksjon i denne konfigurasjonen. Mulig at de var ikke i serviceseksjonen bak kommandoseksjonen.

Rundt raketten som var lagt horisontalt i hallen var der ulike montere og utstillingsobjekter som belyste oppskytingene ytterligere.

Blant annet var det en spesialbil der, som kjørte astronautene ut til raketten før oppstart. I et siderom var det vist en kommandoseksjon som hadde kommet tilbake og gått gjennom atmosfæren. Den var sterkt preget av varmen fra varmeskjoldet på vei ned. Der var det også utstilt steiner fra månen, støpt inn i plast- eller glassmateriale.

Etter dette fant vi veien ut til bussen som tok oss tilbake til selve hovedsenteret. På veien dit orienterte sjåføren litt om villmarkslivet på stedet som nå var fredet.. Det gjaldt spesielt alligatorene og fuglelivet. Vi så et par hekkende ørner fra bussen på vei tilbake.

Vi hadde opprinnelig tenkt å bruke hele dagen på

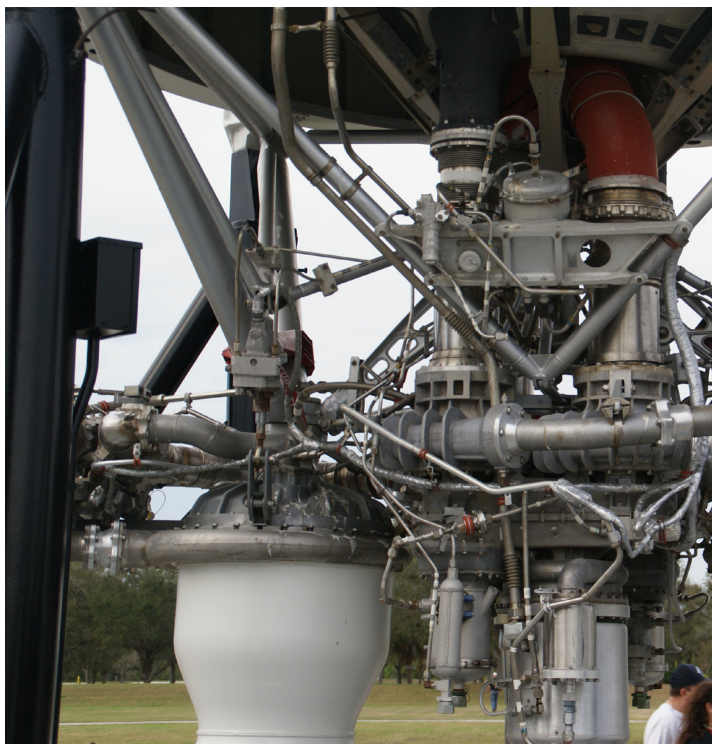
senteret. Men da vi ikke fikk 'ekspert'-billettene, flte vi at vi hadde fått med oss nok. Før vi dro hjemover, stakk vi innom en utstilling av de tidligere rakettene. Det var både Gemini.-, Merkuryraketter og raketter som skjøt opp kommunikasjonssatellitter.

Deretter gikk vi ut og fant bilen på parkeringsplassen.

Vi tenkte å kjøre nedover langs kysten til Miami fra Kennedy Space sent-

er. Det var en highway der. En expressvei gikk lengre inn i landet. Vi tenkte at det var mer å se på highveien enn på expressveien. Fartsgrensene var kanskje de samme, men trafikken kunne kanskje bli større på ekspressveien.

For å være sikre på at vi kom på highveien, plottet vi inn en by i nærheten som vi skjønte måtte ligge på ruten med highveien. Men vi bommet på avkjørselen. Etter et nytt forsøk kom vi til den byen vi hadde markert. Men vi fant ikke ut hvordan vi skulle fortsette derfra på highveien. Det begynte å bli mørkt også, så vi fant ut at det ble ikke det store utbyttet av å kjøre på high-veien likevel. Dessuten gikk GPS-en i spinn. Den meldte at vi skulle ta en U-turn uansett om vi kjørte opp eller ned

en av gatene i byen. Vi stoppet derfor og resettet GPS-en, stilte den inn på hotellet i Miami og kjørte av gårde. Vi kjørte vestover ut av byen inntil vi møtte ekspressveien, og lot GPSen ta over derfra.

Reisen videre innover mot Miami gikk uten de store opplevelsene. Trafikken var ikke så stor som vi fryktet, og i 9-tiden var vi kommet tilbake til hotellet. Vi var glad over at vi hadde spart tusen kroner på ekstra overnatting. Vi lot hotellet ta hånd om bilen og gikk opp på rommet. Vi var trøtte og sovnet umiddelbart.

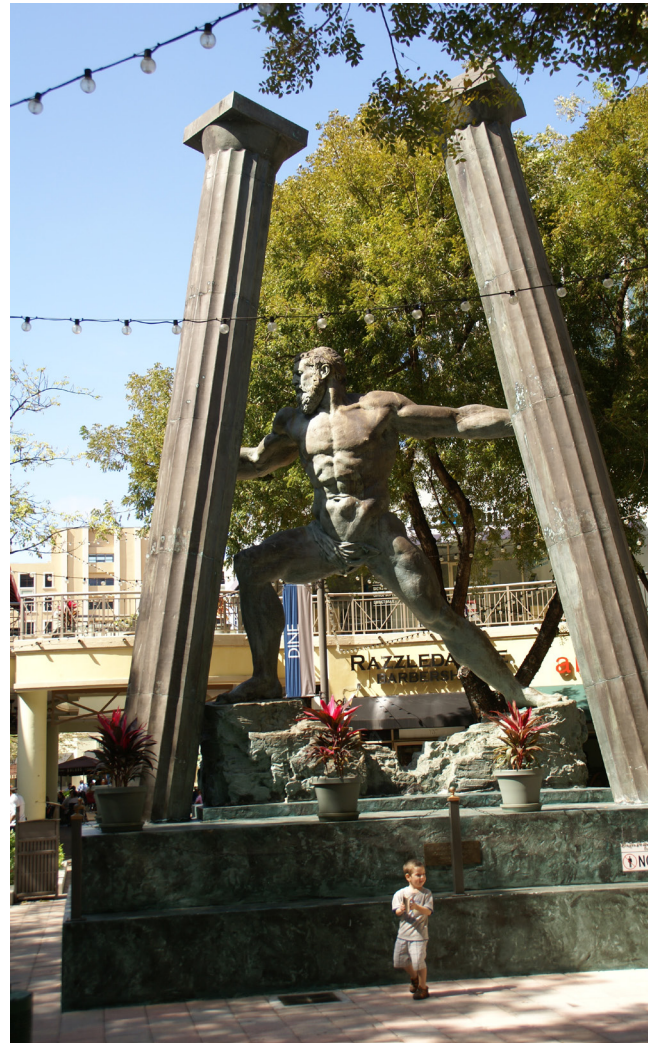
Torsdag

Bading på Miami Beach.

Vi leide to sosenger og en parasoll for 30 dollar.

Gikk for å finne Little Havanna

Fredag

Key West

Neste dag skulle vi til Key West. Det er den ytterste sørlige spissen på Florida, og det vil si også for USA. Vi stilte inn GPS-en og kjørte av gårde. Vi tok av sørover fra hotellet og fulgte ?. Trafikken var passe, det var greit å orientere seg i trafikkbildet. Til høyre for oss var jernbanen. Den var bygd på en trase godt over gatenivå langs hele veien der vi kjørte. Det varte en tid før vi kom til kysten. Der gikk veien videre på en molo og bruer ut til de første veiene. Det var bebyggelse hele veien der vi kjørte. Ulike forretninger for båtutleie og båtsalg var å finne hele veien nedover mot Key West. Det var enormt med båter, båtmotorer og båtustyr langs veien nedover. Men det var skuffende lite å se av båter på sjøen. De fleste stod enten på land eller var i havn.

Vi stoppet et sted for å kjøpe en juice. Egentlig skulle vi på dobesøk, men det var vanskelig uten samtidig å kjøpe noe. Så Britt gikk på toalettet mens jeg kjørte juicen og satt meg ved bardisken og pimpet juice gjennom et sugerør. Det slo oss hvor varmt det var da vi gikk ut av bilen. Air-conditionen gikk for fullt i bilen, og vi skjønte fort hvorfor da vi stoppet og gikk ut av bilen. Heten slo mot oss. Vi var sjeleglade for at bilen hadde

air-condition!.

Etter juicen tok vi en liten spasertur i strøket rundt. Der var det utleie av fiskebåt med mannskap for nattefiske.

Har kunne man leie eller kjøpe det meste. Den er lykkelig i Amerika den som har penger og helse.

Da ligger landet der som det forjettede land!

Det var køkjøring videre sørover. Fartsgrensen var lav og det var bebyggelse overalt. Det var et liv og

røre! Fargerike skilt lyste mot oss med tilbud både av det ene og det andre. Det var spesielt å se at alt som ble vist fram her, var svært forseggjort. Husene var fantastisk bygget, skiltene var profesjonelt laget. Alt var så veldig ordentlig og flott!

Mellom øyene var det broer. På et sted var en svært lang bro på flere kilometer. Der var det en smal bro som gikk parallelt med broen vi kjørte på med bare et kjørefelt. Denne broen var stengt for trafikk nå. Den første del av denne broen, den nordre delen, var en gangbro. Den gikk over til ei øy der det var en eller annen resort. Det var tilgang til denne øya kun via denne smale broa. Jeg antar at de som hadde noe med den på gjøre, hadde mulighet til å kjøre på broa. Ellers fungerte den som gangvei.

Den delen av broa som fortsatte fra denne øya, var stengt for trafikk. Litt lenger ute var noen lengder av broa borte også. Det var for å slippe båttrafiken gjennom. Det var sikkert to grunner for at denne broa var faset ut. Det ene var at den var for smal, den andre var at den var så lav at den stengte for båttrafikken mellom øyene. Men broa hva flere kilometer lang, så det måtte sikkert være en kost-

bar fiasko å erstatte den med ei ny bro som var bredere og høyere for å slippe båttrafikken gjennom.

Omsider kom vi til Key West. Britt ville bade. Men vi fant ikke en egnet badeplass. Vi stoppet og parkerte på en parkeringsplass. Der var det en Sears-butikk som vi sjekket opp. Jeg fant en shorts og ei skjorte der som jeg likte og som jeg kjøpte. Deretter gikk vi inn på en kafe og fikk litt mat i livet. Britt spurte etter bademuligheter, og da ble hun anbefalt å dra et stykke tilbake der de mente det var en badeplass.

Men jeg ville se mer av Key West, så vi fortsatte framfor å snu. Vi passerte ei bruk, og plutselig befant vi oss i en bykjerne som vi skjønte var sentrum for Key West. Der fant vi en tom parkometerplass der vi satte fra oss bilen. Vi la inn på mynt for en times parkering og la lappen i frontvinduet.

Her var det virkelig liv og røre! Et tok som ble trukket av et 'lokomotiv-traktor trakk noen vogner med passasjerer gjennom gatene på sight-seeing-tur. Men turen varte i 90 minutter, og det hadde vi ikke betalt parkering for. Vi droppet derfor sight-seeing-toget.

Vi trakk nedover mot brygga. Der var det båtut-

leie og flere kafeer og restauranter. Levnede musikk var det der også. Folk syntes å kose seg storlig! På sjøen var det flere båter og vannscootere. Da vi rundet hjørnet på en av bryggene, så vi at det lå en stor cruise-båt ved kai lengre nede. På sjøen utenfor cruise-båten var det flere båter på sjøen. Den gruppe med vannscootere kom mot oss i full fart. Det er utrolig hvor fart man kan få på disse barnescooterne! Vi kunne leie vannscooter vi også, og leien var ikke så avskrekkende. Men jeg trodde ikke dette falt i smak hos Britt, så vi droppet denne tanken.

Vi gikk deretter nedover gatene i byen. Da kom vi til en annen bryggerekke med restauranter. Her var det ei bryggerekke med store cabincruisere – eller

yather. De var imponerende!
Mange av dem lå inn til en marinakai med tilgang kun for eierne og deres gjester. Eiendomsretten er hellig i USA, og plakaten 'No trespassure' var ofte å se.

Vi returnerte tilbake til bykjernen. Der var det restauranter og danselokaler med høy og støyende live-musikk. Folk danset til musikken inne i lokalet og det syntes som at de hadde det festlig. Det var flere slike danselokaler med levende musikk nedover denne gaten. Stemningen i hele gata, ja faktisk i hele bykjernen var høy. Folk syntes å more og kose seg i disse omgivelsene. Her var det mange spesialbutikker også. Spesielt var det spesialbutikker som kun solgte Cuba-sigarer. Små elektriske minibiler var ofte å se. Key West var i turistmodus, det var sikkert.

Etter at parkeringstiden var omme, satte vi kursen tilbake. Målet var å finne en passende badestrand. Etter at vi hadde fulgt veien tilbake et stykke,

fant vi ei strand der vi så at det var folk og hvor det kunne foregå et eller annet. Vi stoppet bilen og gikk til stranden for å bade. Men da vi skulle gå i vannet, oppdaget vi at bunnen var gjørmete og full av sjøplanter. I tillegg var vannet lite klart. Det var full av sand. Vi stod derfor over badingen og dro hjemover.

Trafikken vi opplevde på tilbakeveien var ikke like stor som trafikken nordover. Vi tok en kopp kaffe, ei kake og en is ved en heller sjabby kafe. Denne stod egentlig i kontrast til de øvrige butikkene vi så. Det var egentlig ikke så mange kafeer på veien tilbake.

Det begynte å bli mørkt før vi nådde fastlandet.

Den siste lange moloen vi kjørte på, hadde sjø på begge sider. Men dette så vi ikke i mørket.

Veien videre var problemfri, takket mye være GPS-en.

Torsdag

